

Studenckich praktyk — blaski i cienie

MARIA SZELINGOWSKA

Trwająca od kilku tygodni akcja studenckich praktyk robotniczych organizowana przez OHP i spółdzielczość studencką, jak oblicza się, obejmuje w Krakowie do końca września około 8000 studentów. W lipcu uczestniczyła w niej młodzież z lat starszych, głównie z pierwszego i drugiego roku. W sierpniu przede wszystkim zaś studenci nowo przyjęci. Młodzież zatrudniona jest przeważnie w PGR-ach, w państwowych gospodarstwach leśnych i w przedsiębiorstwach budowlanych.

Akcja ta jest po raz pierwszy w tym roku zastawiana formą działań wychowawczych w środowisku akademickim. Przygotowaniem, które odbywały się w znacznym pośpiechu towarzyszył więc niepokój wywołany troską o stan organizacyjny i pomysłowy przebieg kampanii. Jak więc przedstawia się sytuacja na podstawie obserwacji dotychczasowych turnusów? Ocena się ją pod wieloma względami wysoce pozytywnie. Poza pewnymi zakłóceniami — jakie występują często w pierwszych dniach praktyk, studenci zastali na ogół dobrze przygotowany front robot oraz odpowiednie warunki zakwaterowania i wyżywienia.

Na szczególnie pozytywną ocenę zasługuje stosunek samej młodzieży do wyznaczonych jej zadań. Przestrzega dyscypliny, poważnie traktuje swoje obowiązki, pracuje na ogół znakomicie. Jej zachowanie spotyka się więc z ogólnym uznaniem założeń i władz zakładów produkcyjnych, gdzie początkowo odnoszono się z dużą rezerwą do zapowiadanej akcji, sądząc, iż sposób bycia praktykantów następczo jedynie każdemu spór kłopotów.

Tymczasem studenci wykonują przeciętnie aż 80–90 proc. normy a np. hufce z AGH zatrudnione w Nowej Hucie osiągnęły nawet 130 proc. normy. Stwierdzono, iż najlepszy jest system tworzenia dużych liczebnych grup hufcowych (50-osobowych) i wiązania ich do brygad produkcyjnych. Studentom wolewnym do założeń robotniczych ułatwia się w ten sposób asymilację, nawiązanie bliskich, koleżeńskich i społecznych kontaktów z nowym środowiskiem, poznanie problemów życia kolektywu robotniczego i spraw produkcji. Dzięki tej taktyce studenci stają się rzeczywistymi członkami załogi, jednoczą się i solidaryzują z robotnikami ambicją dobrej, zespołowej roboty. Konkretność zadań wyzwała w praktykantach poczucie własnej przydatności produkcyjnej i celowości ponoszonych wysiłków. Obserwuje się wiele przykładów ciekawych inicjatyw współzycia kolektywnego wychodzących ze strony studentów — wiele dowodów świadczących o budzeniu się i głębokim odczuwaniu honoru zawodu robotnika, doznawania satysfakcji współzawodniczenia, zdobywania najlepszych wskaźników wydajności pracy.

Celem praktyk jest jednak nie tylko praca fizyczna — poznawanie wysiłków i trudu robotnika czy chłopca. Praktykom przypisano bowiem również inne, bardzo poważne zadania wychowawcze, których realizacją ma służyć umiejętność wykorzystywania wolnego czasu studentów. W opracowywanych na ten temat programach wymienia się organizowanie różnego rodzaju form kontaktów z aktywnym robot-

niczym i młodzieżowym zakładów, z władzami terenowymi i przedstawicielami miejscowego społeczeństwa. Te kontakty, dyskusje, spotkania przewidziano jako jeden z najważniejszych elementów pracy politycznej. Sądono bowiem słusznie, iż one właśnie sprzyjać będą bogaceniu wiedzy studentów o życie gospodarczym, problemach społecznych, przeobrażeniach społecznych, procesach rozwoju techniczno-cywilizacyjnego. Że będą rozbudzać refleksję polityczną młodzieży, dając jej okazję bezpośredniego dotarcia do pewnych zagadnień ekonomicznych, ułatwiając zrozumienie zasady działania władzy ludowej, zarządzania majątkiem i dobrem ogólnospołecznym. Niestety, jak dotychczas te cele praktyk robotniczych realizowane są najsłabiej. Przyczyny? Przede wszystkim brak żywej inicjatywy, aktywności organizacyjnej ze strony komendantów i opiekunów hufców. Słowem, za małą operacyjność, za małą dbałość o uczelnię, odpowiedzialną za zadania wychowawcze kadry dydaktyczne, aktyw partyjny i młodzieżowy poszczególnych szkół wyższych. Nie ma co spodziewać się że zakłady pracy wyreczą uczelnie swoimi inicjatywami, w wypełnianiu tych najważniejszych i najtrudniejszych obowiązków. Dużą pomoc w organizowaniu wolnego czasu praktykantów mogłyby dać działające w środowiskach robotniczych placówki kulturalno-oświatowe. Nie należy jednak czekać, aż one same zwrócą się z ofertami do opiekunów przedkładając im propozycje współpracy. Trzeba tu stwierdzić z wielkim uznaniem, iż uczelnie, komitety partyjne, aktyw studencki ZMS, ZMW i ZSP włożyły i

wkładają ogromny wysiłek w przygotowanie i prowadzenie tej ambitnej, nowej akcji. Niedociągnięcia, jakie występują, są często wynikiem braku doświadczeń i skutkiem pośpiechu towarzyszącego całej kampanii. Realizacja planów pracy polityczno-wychowawczej i oświatowo-kulturalnej jest, wbrew mniemaniom, najtrudniejszym zagadnieniem. Toteż wymaga ciągłej mobilizacji wysiłków uczelni. Również nadal pozostaje aktualny apel, aby aktywni terenowi, władze partyjne i administracyjne zakłady pracy, koła ZMS i ZMW zwiększyły zainteresowanie przebiegiem akcji, traktując swoje świadczenia w wymiarach społeczno-politycznej odpowiedzialności za efektywność wyników wychowawczych kampanii.

W toku praktyk wyłoniło się jeszcze wiele innych problemów. Pod względem przygotowania, o pracowności i sposobach ich realizacji, najlepszą opinią cieszą się AGH, Politechnika Krakowska i WSP. Są to uczelnie, które wzorowo rozwijają akcję praktyk. U innych występują jednak różnego rodzaju niedociągnięcia. Są np. opiekunowie (zwłaszcza ci rekrutujący się z grona młodzieży pracowników nauki) zaniebierający swe obowiązki, są nawet grupy studentów pozostawione zupełnie stałemu nadzorowi opiekunów — są też wreszcie uczelnie, które tolerują postępowanie tej części młodzieży, która samowolnie, bez żadnego uzasadnienia nie zgłasza się na praktykę. Okazuje się, że procent studentów jacy nie podjęli obowiązku praktyk, nie podając przy tym żadnego wytłumaczenia, jest dość znaczny, sięga niekiedy nawet 20 proc. Przemyslenia (już chyba w odniesieniu do przyszłych praktyk) wymaga też sprawa wynagrodzeń, jakie otrzymują studenci. Różnice w wysokościach zarobku są niekiedy bardzo duże: znacznie wyższe stawki np. otrzymuje młodzież skierowywana do zakładów przez spółdzielczość studencką niż ta, która uczestniczy w praktykach z ramienia OHP. Budzi niepokój inne zjawisko: zdarzają się bowiem wypadki, iż zakłady pracy podwyższają znacznie normy, zmuszając studentów do przekraczających ich możliwości wysiłku. Pojawiają się sytuacje awaryjne w stołówkach, kłopoty związane z organizacją bezpłatnych przejazdów studentów udających się na miejsca praktyk itp. Słowem jest dużo większych i mniejszych trudności, których rozwiązanie zależy tylko od systematycznej, ciągłej opieki i dozoru ze strony organizatorów. Przy Prezydium RN m. Krakowa stworzono Zespół Koordynacyjny d/s Praktyk Robotniczych. Powołano go właśnie w tym celu, aby łatwiej było czuwać nad prawidłowym przebiegiem akcji. Dotychczas jednak uczelnie w małym stopniu korzystają z możliwości, jakie stwarza im istnienie tej instancji. A jak wynika z oględzin aktualnej sytuacji, brak sprawnej koordynacji jest najczęściej przyczyną, że drobne nieraz usterki urastają do rangi poważnych niedociągnięć, które w początkach dałoby się, drogą szybkiej i skutecznej interwencji, łatwo uśunąć.

zostałyby zrealizowane tylko połowicznie i po części można by zaprzepaścić wartości wychowawcze. Przyszli studenci muszą absolutnie poznać mechanizm działania stacji, do wiedzieć się maksymalnie dużo o eksploatacji kolei, muszą znać zadania Żurawicy, jej obowiązki i cele. To wszystko obok pracy, która uczy ich szacunku dla dzieła rąk ludzkich, poczucia obowiązku i zobowiązań w stosunku do kraju.

Miejmy jednak nadzieję, że program praktyki w ramach OHP zostanie zrealizowany najpełniej — z pożytkiem dla przyszłych studentów, dla Żurawicy, dla całego kraju. Trzeba się o to naukowcy Politechniki Krakowskiej, pracownicy PKP. Duże zainteresowanie praktykami przejawia również dyrektor DOKP w Krakowie dr Edward Perykasa. Jest przecież nie tylko dyrektorem, ale i pracownikiem naukowym Politechniki. Poprowadził powstający Zakład Eksploatacji Kolei, więc ci junacy to jego przyszli studenci, a po kilku latach pracownicy PKP... I jakżeż tu nie dbać o członków, prawie już członków wielkiej, kolejarskiej rodziny?!

Lekcja pracy

JERZY WALAWSKI

Żurawica: potężny port kolejowy koło Przemysła. Wiele tysięcy ton ładunku dziennie — maszyny, urządzenia, surowce i płynące nieprzerwanym potokiem wagonów ruda żelaza. Towary importowane ze Związku Radzieckiego, wyładuje się w Żurawicy. Rozrządowej, przenosi do naszych wagonów, które wyruszą stąd „w Polskę” — do fabryk, hut, do najmniejszych zakładów pracy.

Wybrano więc Żurawicę na praktykę robotniczą studentów Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej, część z nich oberze sobie jako specjalność eksploatację kolei — nie pójdzie na marne praca w Żurawicy. Odbywają tę praktykę w ramach Ochotniczych Hufców Pracy, mogą zarobić przy tej okazji, zaoszczędzić trochę pieniędzy na resztę wakacji. Jest ich 34 — dwa hufce po 17 chłopaków — zdecydowana większość po egzaminie wstępnym na pierwszy rok studiów, choć są również studenci lat starszych. Obaj komendanci hufców mgr mgr Naręczy Kondraciuk i Jan Milewski są starszymi asystentami Katedry Matematyki, a obecni junacy OHP w najbliższej przyszłości będą młodzi z nimi zajęcia na uczelni. Praca w Żurawicy daje znakomitą okazję przyszłym wychowawcom do poznania swoich podopiecznych, ci zaś mogą dowiedzieć się od swoich komendantów niejednej interesującej ich sprawy na temat przyszłych studiów.

Z ramienia PKP opiekują się studentami zastępca naczelnika Oddziału Przeladunkowego Stanisław Wiśniewski i, trzeba przyznać, dba Żurawica o swoich studentów-junaków. Mieszkają w schłodnych 3 i 4-osobowych pokojach, mają do dyspozycji świetlice, czytelnie, bibliotekę... Umożliwiono im kontakty z klubem sportowym „Czuwał”, nawet wycieczkę w Bieszczady uwzględniono w planie, połączoną ze zwiedzaniem słynnej petli.

Wielce sobie cenią stołówkę: jedzenie obfite, urozmaicone, repeta na każde żądanie. To jedzenie jest niezwykle ważne, gdyż praca tutaj ciężka, wyczerpująca, jak zwykle przy wyładunku. Co drugi dzień naprawdę, ale na tak zwaną długą dnośkę od 7 rano do 19 z przerwą obiadową. Pierwsze dni były najgorsze. Bolały mięśnie, ręce nie na- wyki do dźwignia ciężarów, aże chłopcy są młodzi, zdrowi, świetnie budowani, więc z pewnością nie zaszkodził im ten wysiłek. Każdy z nich

przeszedł zresztą badania lekarskie. Ci, którzy mogliby nie poddać pracy, nie zostali przyjęci do OHP. Ale ci z Żurawicy już nawet w wolnym od pracy dniu podejmują się wyładunku rudy, bo jest to zajęcie intratne i wbrew wszelkim pozorom nie tak męczące.

Odwiedza ich tutaj prorektor Politechniki Krakowskiej prof. dr Władysław Borusiewicz i dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego doc. dr Józef Gładki — przeprowadzają inspekcję szczegółową hufców, nie omijając pokoi sypialnych, stołówek, stanowisk pracy... Nie ukrywają chłopcy, że praca jest ciężka, ale jednocześnie humor dopisuje wszystkim, starają się pracować jak najlepiej, są zdyscyplinowani. Z uznaniem wyrażają się o pomocy ze strony robotników PKP. Kiedy po raz pierwszy rozpoczęli pracę na rampie, ten i ów nie wiedział jak się do niej zabrać, od czego zacząć. Wszystki niiby proste — wyładować i załadować, ale nawet dźwignięcie ciężaru z możliwie najmniejszym wysiłkiem wymaga pewnej wprawy. Zaczęli się więc lekcje pokazowe i początkowo w każdej czwórce było trzech studentów i jeden robotnik w charakterze praktyka-instruktora. Wkrótce jednak zaczęli pracować samodzielnie i dobić się między sobą. Praca wiąże, zespala — tutaj w hufcu narodziły się już pierwsze przyjaźnie, bo przecież nie znali się przed przyjazdem do Żurawicy. Co to za znajomość z korytarza przed salą egzaminacyjną, na którym pali się nerwowo papierosa i myśli tylko o rozwiązującym zadaniu?

Wizyta prorektora i dziekana ma też dla przyszłych studentów duże znaczenie, widzą zainteresowanie władz uczelni, rektora, pracowników naukowych... Nie jest blisko z Krakowa do Żurawicy, a jednak przyjeżdżali do nich, rozmawiając z nimi przyjaźnie, serdecznie, jak z dorosłymi ludźmi... Nie czują się więc oniśmieni, dyskutują żywo. Otacza obywateli naukowców spora grupa junaków, mówią o swoich sukcesach w pracy, wyrażają chęć zwiedzenia urządzeń stacji, chcieliby poznać cały mechanizm jej działania.

Ta ostatnia kwestia jest niezwykle ważna, co najmniej tak ważna jak praca, gdyż bez tych wartości poznawczych, bez zaspokojenia potrzebnej ciekawości junaków-praktykantów — cel praktyki

(28)

Ale ty też sporządzasz sobie swoją listę rzeczy, uczuć i przyjemności, które ci omińmy, i wpisujesz sobie więcej, niżby wypadało, i wpisujesz sobie także uczucia i przyjemności, które innym są niezrozumiałe. Wiesz, że to jest właśnie ta tajemnica, która sprawia, że życie jest tak ciekawe i pełne. Nie jesteś tylko człowiekiem, ale jesteś dziełem, które ma swoje prawo do życia. I to jest właśnie ta tajemnica, która sprawia, że życie jest tak ciekawe i pełne. Nie jesteś tylko człowiekiem, ale jesteś dziełem, które ma swoje prawo do życia. I to jest właśnie ta tajemnica, która sprawia, że życie jest tak ciekawe i pełne.

Fragment huty w Legnicy. CAF — Wołoszczuk

Kino i frekwencja

Niezwykłe powodzenie „Czterech pancernych i psa“

Mamy obecnie w Polsce ponad 3,5 tys. kin dysponujących 670 tys. miejsc. 195 tysięcy przypada na kina wiejskie. W porównaniu do roku ubiegłego mamy o 170 kin mniej. Zmalała również liczba miejsc o blisko 27 tysięcy. Nastąpiło to w wyniku modernizacji oraz wyłączenia z eksploatacji przestarzałych obiektów. Równocześnie zwiększyła się o 100 liczbą lepiej wyposażonych kin wiejskich, jak również komfortowych kin miejskich, z których 64 zalicza się do „zestawianych”. Wskaźnik przeciętnej frekwencji na 1 mieszkanca zmalał w ciągu ubiegłego roku o 0,4. Wśród 20 filmów o największej popularności w 1968 r. pierwsze miejsca zajmują w kolejności następujące tytuły: „Czterech pancernych i psa” (ponad 4,7 mln widzów), „Wnieustou” oraz „Hrabina Cosel” (blisko 3 mln widzów). „Westerplatte” osiągnęło liczbę 1,4 mln widzów.

Zjeżdżający tłumnie do Krakowa turyści podziwiają smukłą sylwetkę telewizyjnej wieży, która dzięki swemu położeniu na wysokim wzgórzu Krzemieniec widoczna jest już na wiele kilometrów przed miastem. Wrosła już w krajobraz Krakowa.

W inwestycyjnym kręgu (I)

Początek został zrobiony

Jest to zobowiązanie bardzo ambitne ale zarazem bardzo trudne. Zespół nowohuckich budowlanych postanowił przyspieszyć aż o dwa miesiące termin oddania do użytku walcowni taśm w Hucie im. Lenina. Zamiast ostatniego dnia grudnia, jak to przewidywała uchwała Rządu, walcownia przekazana ma być użytkownikom już 31 października. Ta cena inicjatywa, która przyniesie gospodarce narodowej milionowe korzyści, jest jednym z efektów realizacji uchwały II Plenum KC. Potwierdza ona zarazem tezę, że w całym naszym procesie inwestycyjnym, który — jak mówiono na II Plenum — stanowi największy odcinek naszej gospodarki — tkwią olbrzymie możliwości lepszego działania.

O tych możliwościach mówili uczestnicy zorganizowanego przez naszą redakcję oraz Wydział Budownictwa i Gospodarki Komunalnej KW PZPR spotkania przedstawicieli przedsiębiorstw wykonawczych budownictwa ogólnego i przemysłowego, biur projektowych oraz banku finansującego inwestycje.

Główny nurt dyskusji na naszym spotkaniu koncentrował się wokół zasadniczych spraw związanych z problematyką inwestycyjną omawianą na niedawnym Plenum wojewódzkiej instancji partyjnej. W sferze inwestycji sformułowano m. in. następujące, podstawowe kierunki działania:

— generalne uporządkowanie działalności inwestycyjnej do 1970 roku, zwłaszcza w zakresie koncentracji nakładów inwestycyjnych na obiektach rozpoczętych,

— dokonanie selektywnego wyboru zamierzeń inwestycyjnych na najbliższą pięcioletkę.

Urzeczywistnienie tych dwóch podstawowych celów wymaga działania na bardzo szerokim froncie. Mówili uczestnicy naszego spotkania m. in. o zagadnieniach koordynacji i koncentracji wysiłków w procesie inwestycyjnym, o problematyce uprzemysłowienia i zaopatrzenia budownictwa, o współpracy pomiędzy inwestorem, projektantem a wykonawcą.

NAŚLADOWCY PINLE POSZUKIWANI

„Bądźmy nieufni — apelował I sekretarz Komitetu Zakładowego Partii w krakowskim „Biprostalu” mgr inż. Wiesław Piotrowski — wobec dokumentacji już opracowanej lecz jeszcze nie realizowanej na placach budowy. Nasze

własne doświadczenia potwierdzają, że dokumentację taką warto i trzeba — zgodnie zresztą z intencjami II Plenum — ponownie zrewizować”. W „Biprostalu” powtórnie nalliz poddano w ostatnim czasie dwa wielkie wagi opracowania projektowe — dotyczące III konwerta i bloku tlenowego nr 8. Analiza ta przyniosła zaskakujące wyniki. Okazało się, że cykl realizacji pierwszego obiektu będzie można skrócić z 24 do 21 miesięcy, zaś drugiego z 36 do 24 miesięcy. Nie trzeba nikogo przekonywać jakże dla to kolosalne efekty w postaci tysięcy ton stali.

Cenna inicjatywa „Biprostalu” nie znalazła jednakże zbyt wielu naśladowców w innych biurach projektowych. O innego rodzaju efektach w realizacji uchwały II Plenum mówili dyrektor PRE „Elektromontaż” w Nowej Hucie inż. Stefan Zołądź:

— Wartość produkcji podstawowej naszego przedsiębiorstwa osiągnie w tym roku kwotę 184 mln złotych. Na koniec przyszłego pięcioletnia Zjednoczenie ustaliło nam plan w wysokości 290 mln złotych. W wyniku naszej kontroli, powstałej dzięki inicjatywie całej załogi, zaproponowaliśmy zwiększenie zadań o 10 mln złotych. Chcemy również poważnie zwiększyć produkcję po mocniejszej. Dać jej wartość wynosi 63 mln złotych, w przyszłym roku przekroczy kwotę 71 mln zł, by na koniec pięcioletki osiągnąć wartość 141 mln złotych.

Według naszego skądinąd ostrożnego rachunku — mówił dyrektor Przedsiębiorstwa Budownictwa Miejskiego w Nowej Hucie Kazimierz Morawski — jesteśmy w stanie zwiększyć zdolność produkcyjną naszego przedsiębiorstwa w nowym pięcioletku o około 30 proc. Trzy czwarte tego przyrostu powinniśmy zapewnić nam nowe technologie.

FABRYKI DOMÓW

Te nowe technologie to nic innego jak wprowadzenie do budownictwa na naprawdę szeroką skalę, metod wielkoprzemysłowych. Jest to podstawowy warunek realizacji nowych zwiększonych zadań, zwłaszcza w budownictwie mieszkaniowym, poprawy jakości wykonania a także rozwiązania narastającego w przedsiębiorstwach problemu niedoboru siły roboczej.

Wydajność robotnika zatrudnionego przy montażu gotowych elementów budowlanych wynosi około 600 tys. złotych, natomiast wydajność pracownika parającego się robotami wykończonolnymi sposobem tradycyjnym jest dziesięciokrotnie mniejsza. Tymczasem — jak mówili nasi dyskutanci — ponad połowę przeciętnej załogi budowanej stanowią robotnicy zatrudnieni przy pracach wykończonolnych.

„Chcemy zerwać z „metodą szaflikową”, tzn. z prowadzeniem budów na wzór i podobieństwo naszych dziadków” — ta myśl powtarzała się w wielu wypowiedziach. O ambicjach budowlanych w dziedzinie uprzemysłowienia świad-

czą może choćby przykład PBM w Nowej Hucie, gdzie własna produkcja prefabrykatów wrosła — licząc wg wartości — z 30 do 130 mln złotych. Są to jednak półśrodki, ponieważ do wprowadzenia pełnego uprzemysłowienia naszego budownictwa potrzebne jest pilne wzniesienie wielu „fabryk domów”, które to przedsiębiorstwa dostarczałyby na place budów gotowe części składowe domów, co wyeliminowałoby raz na zawsze czasochłonne i uciążliwe prace wykończonolne. Jak stwierdził Henryk Zaręba, dyrektor Krakowskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego „Zachód” w wielu jednostkach budowlanych brakuje np. tylnykarzy. Praca ta jest bardzo niepopularna, a dopiero młodzież do zawodu tylnykarzkiego jest tak znikoma, że grozi mu naturalna likwidacja. Natomiast w wytwórniach prefabrykatów gotowych wykonywanie tylnykarzy jest tak zmechanizowane i uproszczone, że czynności te bez trudu wykonywać mogą kobiety. Nadto tylniki te są wielokrotnie tańsze od tylników wykonywanych tradycyjnie.

Powstanie rozwiniętej sieci fabryk domów, co wiąże się przecież z poważnymi nakładami, nie jest kwestią możliwą do urzeczywistnienia w ciągu kilku najbliższych lat. Tym bardziej zaskakuje fakt dalece niepełnego wykorzystania różnego rodzaju sprawdzonych rozwiązań.

W Krakowie narodziła się nowatorska metoda „domino” — mówił inż. Franciszek Szura, dyrektor Krakowskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego. Jakkolwiek metoda ta nadaje się do całkowitego uprzemysłowienia budownictwa nie znajduje pełnego zastosowania. Krakowskie „domino” glinie...

Z powodzeniem w wykonawstwie budowlanym w Nowej Hucie zdał egzamin typ tzw. szkoły wieżbińskiego, wykonywanej z elementów prefabrykowanych. Czas realizacji takiego budynku szkolnego wynosił zaledwie 8 miesięcy, a w jednym przypadku nawet siedem miesięcy. Przedsiębiorstwo opanowało we własnym zakresie produkcję potrzebnych prefabrykatów. Szkół typu wieżbińskiego już się jednak nie realizuje. Przedsiębiorstwo otrzymało bowiem do realizacji nowe, rzekomo lepsze (czego nie potwierdziła jednak praktyka) projekty, u niemożliwym jest stosowanie opanowanych i wypróbowanych już metod produkcyjnych.

POSTĘP

NA RAJZBRECIE

Problem współdziałania projektanta z wykonawcą, sprawa podstawowa w doskonałym procesie inwestycyjnym — wywołała na naszym spotkaniu wiele kontrowersji. Tylko co do jednego nasi goście byli zgodni: „trzeba zerwać z dotychczasowym systemem projektowania”.

„Musimy przejść na system dokumentacji uproszczonej choćby dlatego, że w nowym pięcioletku przy tej samej ilości projektantów mamy opracować o połowę tematów więcej” — mówił mgr inż. Wiesław Piotrowski z „Biprostalu”.

I my również przygotowujemy program poważnych uproszczeń dokumentacyjnych — mówił Witold Gawor, dyrektor Krakowskiego Biura Projektów Budownictwa Ogólnego.

Nie najlepsze tradycje, a skąd inąd także obowiązujący do niedawna system plac w biurach projektów, nakazywały dla każdego detalu opracowywanie oddzielnego rysunku. Tymczasem za granicą np. dokumentację wszystkich instalacji przekazuje się wykonawcy na jednym rysunku.

Faktem jest, że spora część sporządzanej dokumentacji w praktyce okazywała się zbędna. Zdarzało się, że kierownicy budów nawet nie wiedzieli, iż w tecze dokumentacji danego obiektu mają np. projekt organizacji budowy. Często-kroć także żądanie formułowane pod adresem biura projektów o nadanie bardzo szczegółowych rysunków roboczych było podyktowane li tylko chęcią asekuracji.

Na uproszczenie dokumentacji wszyscy się godzą, ale... Wysłunio na naszym spotkaniu ze strony reprezentantów wykonawstwa budowlanego obawy, że uproszczenia dokonywane w biurach projektowych obciążą dodatkowymi czynnościami kadrę inżyniersko-techniczną w przedsiębiorstwach budowlanych. Replikowali projektanci stwierdzając, że nawet w przypadku przereczenia na wykonawcę obowiązku sporządzenia 50 proc. rysunków dotyczących wykonywanych przez biuro projektów, w praktyce okaże się, iż potrzeba będzie sporządzać ich tylko 10 proc.

Nie tylko zagadnienia dokumentacji projektowo-kosztorysowej budziły różnice zdań wśród uczestników naszego spotkania. O pozostałych zagadnieniach procesu inwestycyjnego szerzej w drugiej części naszej relacji.

JERZY DOMAŃSKI ANDRZEJ WOŹNIAK

(Ciąg dalszy nastąpi)

